

Arrest

**nr. 194 689 van 8 november 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 Sint-Niklaas**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 30 oktober 2017 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 juni 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 13 september 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 3 oktober 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.06.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

J.(...), N.(...) R.R.Nr: (0)(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08/09/2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 september 2017 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 3 oktober 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: J(...), N(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 01/04/1998 het grondgebied te hebben betreden. Aangezien hij in het bezit was van een verblijfstitel afgeleverd door de Duitse autoriteiten werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Duitsland op 27/05/1998. De Duitse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 09/06/1998. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 03/07/1998 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor zijn asielprocedure in België afgesloten werd. Betrokkene diende zich binnen de 5 dagen aan te bieden bij de Duitse autoriteiten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 02/05/2017 en betekend op 18/05/2017.”

1.4. Verzoeker diende op 30 oktober 2017 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de in punt 1.2 en 1.3 vermelde beslissingen (gekend onder het rolnummer RvV X).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 oktober 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waartegen verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid instelde (gekend onder het rolnummer RvV 211 919).

2. Over de rechtspleging inzake de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2 dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)

§ 2. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan door de Raad binnen achtenveertig uur na de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Deze termijn wordt evenwel uitgebreid tot vijf dagen volgend op de dag van ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wanneer de effectieve verwijdering of terugnrijving van de vreemdeling voorzien is voor een datum die de acht dagen te boven gaat.

(...)

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

2.2.1. Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangende schorsingsberoep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker stelde op 6 november 2017 eveneens een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 30 oktober 2017 (bijlage 13septies) (zie punt 1.5). Door toedoen van de laatstgenoemde beslissing werd de tenuitvoerlegging van de eerdere verwijderingsmaatregel van 13 september 2017 (bijlage 13) imminent.

2.2.3. Overeenkomstig het hierboven weergegeven artikel 39/85, §2 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

3. De cumulatieve voorwaarden van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift waarin de schorsing wordt gevorderd of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.1.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

3.1.2.1. In zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoeker het volgende aan betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

*“Verzoeker vraagt de Raad toepassing te maken van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, dat luidt:
(...)”*

Aangezien de Raad bij verzoekschrift met betrekking tot het beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing dd. 30.10.2017 werd gevat door een vordering tot schorsing, vraagt verzoekende partij dit schorsingsverzoek zo snel mogelijk te behandelen.

Verzoeker heeft een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Hij riskeert onbetwistbaar het slachtoffer te worden van dwangmaatregelen t.a.v. zijn persoon. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Thans zit hij opgesloten in het gesloten centrum te BRUGGE met het oog op zijn verwijdering.

De repatriëring is voorzien op 15.11.2017.

De verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. verzoeker is evenwel afdoende imminent dat een zeer spoedige beslissing omtrent de schorsing aangaande zijn beroep tot nietigverklaring en schorsing zich opdringt teneinde te vermijden dat hij zonder dat zijn beroep zou worden behandeld, gedwongen gerepatriëerd zou worden naar Servië, alwaar verzoeker geen afdoende medische behandeling zal kunnen krijgen ten gevolge van de ontoereikende en ontoegankelijke medische zorgen in Servië.”

3.1.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker sedert 30 oktober 2017 wordt vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op zijn verwijdering die blijkens de informatie van de verwerende partij op 15 november 2017 in het vooruitzicht werd gesteld, waardoor er inderdaad sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1.2.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de

grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad in beginsel enkel de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzoekt die werden ingeroepen in het verzoekschrift van 30 oktober 2017 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd.

3.2.2.2. In een eerste middel van het gedinginleidend verzoekschrift, gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat; 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, staat geenszins 'kennelijk' vast dat verzoeker niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. Integendeel, uit het medisch getuigschrift van Dr. WILLEMS dd. 27.06.2017 blijkt dat er sprake is van volgende multi-pathologie:

- corticale atrofie met cognitieve en geheugenstoornis
- verhoogd risico voor cardiaal-coronair lijden
- ernstige gonarthrose met graad III kraakbeenlijden
- vermoeden van middellandse zeekoorts

Bij stopzetting van de behandeling is de arts van oordeel dat er sprake is op lange termijn van dementie, hartklachten en immobilisatie door progressieve artrose van schouder, knie en hiel.

Geheel ten onrechte, en tegen de medische stukken in, meent de ambtenaar-geneesheer evenwel dat er in casu geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst. Gelet op de vaststellingen van de behandelende geneesheer (cf. infra), kan zulks weinig ernstig worden voorgehouden.

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies bovendien: 'In geval van terugkeer naar het herkomstland zouden deze problemen hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat er hier sprake is van een situatie die een reëel risico zou inhouden.'

Dit staat evenwel haaks met het standaard medisch attest van Dr. WILLEMS dd. 27.06.2017, waaruit blijkt dat stopzetten van behandeling op lange termijn dementie, hartklachten en immobilisatie door progressieve artrose van schouder, knie en hiel zal veroorzaken en er bovendien noodzaak is van opvolging door huisarts, neuroloog, cardioloog, gastro-enteroloog en orthopeed. Het vormt dan ook een ongefundeerde mening van de ambtenaar-geneesheer dat de toestand van verzoeker hoogstens wat langer zou aanslepen in geval van terugkeer. Zulks wordt niet gestaafd door enig internationaal aanvaard wetenschappelijk onderzoek, laat staan door een persoonlijk onderzoek van verzoeker door de ambtenaar-geneesheer. Uit niks blijkt dat de toestand in geval van terugkeer louter hoogstens wat langer zou duren.

Gelet op de vaststellingen van Dr. WILLEMS moet in casu worden aangenomen dat de medische behandeling noodzakelijk is (verzoeker dient 8 medicijnen innemen) en er bij afwezigheid van behandeling sprake zal zijn van verergeren op cardiologisch, neurologisch en orthopedisch vlak.

Het moet worden aangenomen dat Dr. WILLEMS, gelet op het intensieve contact met verzoeker, beter geplaatst is om de mogelijke verwickelingen in te schatten. Op geen enkel moment heeft de ambtenaar-geneesheer rekening gehouden met de voorgeschreven medicatie. Uit niks blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat deze medicatie niet noodzakelijk zou zijn ter behandeling van verschillende aandoeningen. Al te makkelijk stelt de ambtenaar-geneesheer dat het louter gaat om een serie leeftijdsgebonden degeneratieve aandoeningen die om die reden geen reëel risico voor de fysieke integriteit zijn, noch aanleiding kunnen geven tot een mensonwaardige behandeling bij afwezigheid van afdoende behandeling.

Zulks kan sowieso niet volstaan om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht (schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht).

Het kan moeilijk worden betwist dat de huidige therapie absoluut noodzakelijk is voor het meer dragelijk maken van de aandoeningen van verzoeker en dus een wezenlijke invloed zal hebben op zijn fysieke integriteit, minstens een reëel risico is op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Waarom anders zou verzoeker medicijnen moeten innemen? Deze zijn absoluut noodzakelijk om de aandoeningen van verzoeker te behandelen en te vermijden dat deze verergeren.

Het is dan ook onduidelijk waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om loodrecht een tegenovergestelde mening te hebben en voor te houden dat er geen onmenselijke of vernederende behandeling zou zijn wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst. Het gevoerde onderzoek is duidelijk niet afdoende (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel).

3.

Conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, moeten beoordelen.

In het advies dd. 08.09.2017 van de ambtenaar-geneesheer die naar aanleiding van de aanvraag om verblijfsmachtiging werd aangeduid door de gemachtigde van de Staatssecretaris, aangaande de medische aandoeningen van verzoeker, blijkt evenwel dat een dergelijke toegankelijkheidsonderzoek niet is gebeurd. Door geen beoordeling te geven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot (kwalitatieve) behandeling in het land van herkomst, schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, nu in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging werd opgeworpen dat hij geen afdoende medische opvolging in zijn land van herkomst kan genieten.

Nu het nut van de medische behandeling en de voorgeschreven medicatie op de fysieke integriteit van verzoeker niet in twijfel kan worden getrokken, had er sowieso een onderzoek moeten worden gevoerd of er al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte de aanvraag als onontvankelijk heeft afgewezen.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats.”

3.2.2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.2.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.2.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet en in het bijzonder artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte

*zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
(...)"*

Een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet is een ziekte die *"een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*.

3.2.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 juni 2017 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij hij zich baseerde op zijn corticale atrofie, op een verhoogd risico op cardiaal-coronair lijden, op een artrose-problematiek en op een vermoeden van mediterrane koorts.

3.2.2.8. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in de bestreden beslissing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 september 2017 dat samen met de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht en waarvan de overwegingen dienen als basis voor en integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. Bijgevolg dienen de beslissing en het advies gezamenlijk te worden onderzocht (cf. RvS 21 oktober 2014, nr. 228.829). In het medisch advies wordt het volgende gesteld:

"(...) Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 27/6/52017 en bijlagen (...).

Daaruit blijkt dat deze 62-jarige man een serie leeftijdsgebonden degeneratieve aandoeningen heeft (arteriosclerose, artrose (...) aandoeningen die gerelateerd zijn aan het vele roken, zwaarlijvigheid en gebrek aan lichamelijke activiteiten...

Hoe dan ook, er waren geen acute opstoten noch hospitalisaties en in het verleden werden er verder geen specifieke pathologiën vastgesteld. Er was een kortstondige observatie in de kliniek voor een maagproblematiek, in juni 2017, waarschijnlijk wegens het overdreven innemen van pijnstillers. Het besluit van deze observatie was gunstig (...).

Klachten als leeftijdsgebonden verminderde beweeglijkheid (...) zijn daarom nog geen objectieve pathologiën waarvan de ernst een graad bereikt die eventueel in aanmerking zou komen als basis voor een regularisatie om medische redenen.

Bij terugkeer naar het herkomstland zoden deze problemen hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat er hier sprake is van een situatie die een reëel risico zou inhouden.

Bijgevolg houden de beschreven chronische en leeftijdsgebonden degeneratieve stoornissen geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of kan aanleiding geven tot een mensonwaardige behandeling. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.(...)"

3.2.2.9. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en het komt de Raad niet toe de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10 218 (c)). Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet vloeit bovendien geenszins de algemene wettelijke verplichting voort om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. Dit onderzoek dringt zich slechts op indien de ambtenaar-geneesheer van oordeel zou zijn dat bij gebrek aan een adequate behandeling de aanvrager een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat te dezen niet het geval is. Er is op dit punt dus niet noodzakelijk sprake van een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek.

3.2.2.10. Uit de analyse van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verzoeker een aantal *"leeftijdsgebonden degeneratieve aandoeningen"* vertoont die een reeks klachten veroorzaken die evenwel niet als

“objectieve pathologiën” kunnen worden beschouwd “waarvan de ernst een graad bereikt die eventueel in aanmerking zou komen als basis voor een regularisatie om medische redenen”. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat de *“chronische en leeftijdsgebonden degeneratieve stoornissen (...) geen reëel risico in(houden) voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene”* en dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst *“deze problemen hoogstens wat langer kunnen aanslepen”*, maar dat er *“zelfs onbehandeld (...) geen risico (is,) noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling”*. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies de noodzaak aan behandeling ontkracht, waardoor een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan in verzoekers land van herkomst niet langer relevant is.

3.2.2.11. In zijn middel weerlegt verzoeker nergens de concrete overwegingen uit het medisch advies. Verzoeker beperkt zich in wezen tot de stelling dat een (medicamenteuze) behandeling wel degelijk noodzakelijk is omdat in het standaard medisch getuigschrift door de behandelende geneesheer werd aangestipt dat verzoekers aandoeningen *“op lange termijn dementie, hartklachten en immobilisatie door progressieve artrose van schouder, knie en hiel”* zouden kunnen veroorzaken.

3.2.2.12. De Raad stipt aan dat de ambtenaar-geneesheer als controlearts evenwel niet gebonden is door de zienswijze van de arts die verzoeker zelf consulteerde omtrent een eventuele nood aan een behandeling. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer zou zijn uitgegaan van een onjuiste beoordeling van de medische problematiek. Met zijn affirmaties dat een (medicamenteuze) behandeling absoluut noodzakelijk zou zijn en dat het nut ervan niet in twijfel kan worden getrokken, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat deze behandeling ook ‘adequaat’ is, zoals nochtans vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont nergens concreet aan dat de (medicamenteuze) behandeling een invloed zou hebben op de prognose. De ambtenaar-geneesheer gaf immers aan dat het om degeneratieve aandoeningen gaat waardoor er, zowel mét als zonder behandeling, wellicht een geleidelijke leeftijdsgerelateerde afname van de hersen-, hart- en gewrichtsfuncties zal optreden. Het komt geenszins kennelijk onredelijk over dat de ambtenaar-geneesheer op grond van de gedane vaststellingen concludeert dat verzoekers problemen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst ‘wat langer kunnen aanslepen’ zonder dat er een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit, noch een risico op een vernederende of onmenselijke behandeling. Aangezien in het advies werd vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

3.2.2.13. Er werd geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer en bij uitbreiding de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is prima facie ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.2.2.14. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief tegen het bevel als volgt:

“Bij het nemen van het bevel werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoeker en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoeker en de ontoereikende behandeling in zijn land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161: 'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.' Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoeker dan ook onmogelijk is om terug te keren.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.09.2017 vormt dan ook een schending van artikel 3 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 13.09.2017 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, is dan ook op zijn plaats."

3.2.2.15. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.2.2.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.2.2.17. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.2.18. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)”

3.2.2.19. Verzoeker betwist in zijn middel niet dat hij langer dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn op het grondgebied verblijft, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was hem een bevel af te leveren. Voorts brengt verzoeker niets in tegen volgende pertinente overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris: “(...) (H)ij (is) een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 01/04/1998 het grondgebied te hebben betreden. Aangezien hij in het bezit was van een verblijfstitel afgeleverd door de Duitse autoriteiten werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Duitsland op 27/05/1998. De Duitse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 09/06/1998. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 03/07/1998 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor zijn asielprocedure in België afgesloten werd. Betrokkene diende zich binnen de 5 dagen aan te bieden bij de Duitse autoriteiten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

3.2.2.20. In zijn tweede middel betoogt verzoeker dat er bij het nemen van het bevel onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn medische toestand waardoor er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2.2.21. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker aangezien deze in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 29 juni 2017 werd beoordeeld. Verzoeker toont niet aan dat er sedert de beslissing van 13 september 2017 bijkomende medische problemen zouden zijn opgedoken die zouden nopen tot een nieuw onderzoek van zijn gezondheidstoestand.

3.2.2.22. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft in de zaak Paposhvili v België het volgende gesteld betreffende de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen: het gaat om “*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)*” (EHRM 13 december 2016, Paposhvili v België, nr. 41738/10, §183). Verzoeker beperkt zich tot de blote bewering dat de gezondheidstoestand van verzoeker ernstig is en dat er een ontoereikende behandeling is in zijn land van herkomst, maar hij brengt geen enkel medisch attest aan waaruit kan worden opgemaakt dat hij werkelijk zou worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting.

3.2.2.23. Ten overvloede dient te worden aangestipt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM (cf. Rvs 9 september 2015, nr. 232 141). Vermits naar aanleiding van de bespreking van het eerste middel reeds werd vastgesteld dat de medische problematiek van verzoeker 'kennelijk' niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan er evenmin sprake zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2.2.24. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In zijn verzoekschrift van 30 oktober 2017 voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoeker beroept zich op de schorsing van onderhavige beslissingen aangezien de onmiddellijke uitvoering ervan een voor verzoekende partij moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen (art. 32, 2° PR RvV).

Een onmiddellijke uitvoering zou immers betekenen dat verzoeker zich de facto naar Servië dient te begeven. De medische zorgen zijn voor verzoeker in Servië evenwel niet toegankelijk.

Dat er derhalve gegronde redenen zijn om het verzoek tot schorsing van de bestreden beslissingen toe te kennen.”

3.3.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.3.2.3. Verzoeker koppelt zijn nadeel aan zijn terugleiding naar Servië waar volgens hem de medische zorgen niet toegankelijk zijn. Bij de bespreking van het eerste middel werd echter al verduidelijkt dat er in hoofde van verzoeker geen nood aan behandeling bestaat, zodat dit nadeel niet bewezen kan worden geacht. Aangezien uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is gebleken dat dit middel niet ernstig werd bevonden, kan verzoeker hieruit evenmin een evident moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren zoals hierboven wordt bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN